

του **Δημήτρη Σταμούλη**

Γραφειοκρατικός συνδικαλισμός – Όριο του η αστική νομιμότητα

Τα όρια του κυρίαρχου γραφειοκρατικού συνδικαλισμού αναδείχτηκαν από τη χαρακτηριστική δήλωση του προέδρου του σωματείου «Σπάρτακος» από την Κοζάνη, και προαλειφόμενου νέου προέδρου της ΓΕΝΟΠ Γ. Αδαμίδη, αμέσως μετά τη γνωστοποίηση της επιστράτευσης των απεργών της ΔΕΗ: «Σε καμία περίπτωση δεν θα προτρέψω τους εργαζόμενους να παρανομήσουν» είπε, θυμίζοντας τον Παπαδημούλη του ΣΥΡΙΖΑ και το περίφημο «θα τους ταράξουμε στη νομιμότητα»! Μόνο που απεργίες εγκλωβισμένες στην αστική νομιμότητα πάντοτε λήγουν άδοξα, εάν δεν έχουν προετοιμαστεί να την αμφισβητήσουν με μαζικό, πανεργατικό αγώνα.

Ο ίδιος συνδικαλιστής πρόσθεσε ότι οι προτροπές προς τους εργαζόμενους να αγνοήσουν ή να σκίσουν τα φύλλα επίταξης έχουν μόνο πολιτικό και όχι ουσιαστικό νόημα! Από την άλλη,

οι «λεονταρισμοί» του Ν. Φωτόπουλου μπροστά στις κάμερες ότι «θα σκίσω το φύλλο επιστράτευσης» δεν μπορούσαν να δώσουν διαφορετική διέξοδο. Άλλωστε, μόλις λίγες βδομάδες πριν, στο συνέδριο της ΓΕΝΟΠ, ο ίδιος είχε επιλέξει να πορευτεί χέρι χέρι με τον Αδαμίδη και τους εκπροσώπους της υποταγής και των συνδιαλλαγών με τη διοίκηση της ΔΕΗ.

Τόσο η ΓΕΝΟΠ όσο και η ΓΣΕΕ, αλλά δυστυχώς με το δικό τους σημαντικό μερίδιο ευθυνών και οι δυνάμεις των ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΜΕ, δεν ήθελαν να αντισταθούν πραγματικά στην επιστράτευση ούτε είχαν κάνει την παραμικρή προετοιμασία στη βάση των εργαζομένων αλλά και στην ίδια την κοινωνία για να αντιμετωπίσουν αυτό το ενδεχόμενο. Παρά το γεγονός ότι υπήρχαν σωματεία, όπως η Εργατική Αλληλεγγύη από τα ορυχεία της Δυτικής Μακεδονίας που κάλεσε τους απεργούς σε «μαζική απειθαρχία» και «γενίκευση του αγώνα», αλλά και όλους τους πολίτες της περιοχής «να συμμετέχουν ενεργά στην περιφρούρηση των εργοστασίων και των ορυχείων»! Τα μαζικά παλλαϊκά συλλαλητήρια που έγιναν στις περιοχές παραγωγής και εξόρυξης της ΔΕΗ έδειξαν τις μεγάλες δυνατότητες για πανεργατικό μέτωπο ενάντια στο ξεπούλημα και για το σπάσιμο στην πράξη της επιστράτευσης.

Προϋπόθεση βέβαια για τη συνέχιση του αγώνα και τη νίκη ήταν να πάρουν οι ίδιοι οι εργάτες την υπόθεση στα χέρια τους, όπως τόνισε χαρακτηριστικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Δυτικής Μακεδονίας. Με συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς (ΑΗΣ, ορυχεία, διανομή) και εκλογή απεργιακών επιτροπών και ομάδων περιφρούρησης. Έτσι οι απεργοί θα απέτρεπαν τις γραφειοκρατικές ηγεσίες να οδηγήσουν τον μεγάλο αυτό αγώνα σε επαίσχυντους συμβιβασμούς και ήττα.

Αιτήματα απεργιακών κινητοποιήσεων	
Αιτήματα	**Συχνότητα καταγραφής**
Μη απόλυση/επαναπρόσληψη εργαζομένων	122
Καταβολή δεδουλευμένων	112
Ενάντια στην αναδιάρθρωση/ιδιωτικοποίηση/κλείσιμο/συγχώνευση/ μετεγκατάσταση επιχείρησης/τμημάτων επιχείρησης/υπηρεσιών και στις συνέπειές τους για τις εργασιακές σχέσεις	105
Ενάντια στις μειώσεις μισθών	73
Ευρύτερα ζητήματα εργασιακών σχέσεων/αιτήματα πολιτικού χαρακτήρα	51
Ενάντια στην εφαρμογή της εργασιακής εφεδρείας	45
Τήρηση των προβλεπόμενων από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας	35
Υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας	33
Με εφαρμογή ή ανάκληση της επιβολής συστήματος εκ περιτροπής εργασίας	14
Συνταξιοδοτικά ζητήματα/κοινωνικοασφαλιστικά ζητήματα /ΒΑΕ	12
Ζητήματα χρόνου εργασίας	8
Ενάντια χρόνου εργασίας	6
Ενάντια στη βλαπτική μεταβολή των ατομικών συμβάσεων εργασίας	6
Βελτίωση των συνθηκών υγείας και ασφαλείας	4
Πηγή ΙΝΕ ΓΣΕΕ	

Απαιτείται περιεχόμενο ρήξης και ανατροπής που να εμπνέει τους εργαζόμενους

ότι μπορούν να νικήσουν

Η κατάληξη της απεργιακής κινητοποίησης της ΔΕΗ, αλλά και η προσπάθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να καθηλώσει τον αγώνα στο Δημόσιο, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση κλιμακώνει την κατασταλτική δικαστική επιδρομή των κινητοποιήσεων (μάλιστα στο Δημόσιο για πρώτη φορά από την ίδρυση της ΑΔΕΔΥ), δείχνει ότι το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα βρίσκεται σε οριακό σημείο.

Το ξεπούλημα της απεργίας από τη ΓΕΝΟΠ, με την αρωγή της ηγεσίας της ΓΣΕΕ που απλώς παρακολουθούσε άλλη μια επιστράτευση απεργών, αλλά και η 24ωρη απεργία αποκλιμάκωσης της ΑΔΕΔΥ, με τη συνεργασία των ΠΑΣΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΜΕ, παρά τις σημαντικές αγωνιστικές διαθέσεις της βάσης των εργαζόμενων στο Δημόσιο και την απαίτηση δεκάδων πρωτοβάθμιων σωματείων τους για απεργιακή κλιμάκωση, υπογραμμίζουν τη χρεοκοπία και την ήττα του συνδικαλισμού που γνωρίσαμε.

Μάλιστα, η ΓΣΕΕ πλέον δείχνει να έχει υιοθετήσει πλήρως το ρόλο του «εταίρου» δίπλα σε κυβέρνηση και ΣΕΒ, και δεν τολμά, αλλά ούτε και θέλει καν να καλύψει μια από τις πιο δυναμικές ομοσπονδίες της δύναμής της, την ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ. Η «εργατική συνομοσπονδία» έχει πάρει μόνιμο και οριστικό διαζύγιο από τον κόσμο της εργασίας που υποφέρει, και προτιμά να ασχολείται με επιδοτούμενα προγράμματα, αρπάζοντας κι αυτή κάτι από τα ψίχουλα που προσφέρει η Ευρωπαϊκή Ένωση σε όσους της κάνουν εκδουλεύσεις.

Η αστικοποίηση του κυρίαρχου μοντέλου συνδικαλιστικής εκπροσώπησης θέτει με ακόμα πιο επιτακτικό τρόπο την ανάγκη επανίδρυσης του εργατικού συνδικαλισμού ως μορφή συλλογικής εκπροσώπησης, έκφρασης και αγωνιστικής δράσης του κόσμου της εργασίας, για τη χειραφέτησή του από την κυρίαρχη πολιτική, το κράτος, την κυβέρνηση και την εργοδοσία.

Το μεγάλο ζητούμενο για τους εργαζόμενους είναι συνδικάτα και αγώνες που να μπορούν όχι μόνο να «αναστατώνουν» το κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό αλλά να δημιουργούν μεγάλα γεγονότα, να εμπνέουν τους εργαζόμενους, να προασπίζονται τα δικαιώματά τους, να αποσπούν νίκες και να ανοίγουν ρήγματα στο καθεστώς της εκμετάλλευσης. Διότι αγώνες έγιναν, γίνονται και προφανώς θα γίνονται και στο μέλλον. Αλλά, εάν αφεθούν στα χέρια των γραφειοκρατών, θα εκφυλίζονται και θα ηττώνται.

Σοβαρά συμπεράσματα που αφορούν την αποτελεσματικότητα των αγώνων, τη συμμετοχή και τον τρόπο οργάνωσης προκύπτουν και από μια παλαιότερη αλλά επίκαιρη έκδοση του

ΙΝΕ/ΓΣΕΕ που αφορά τους απεργιακούς αγώνες κατά το 2011, μια χρονιά ορόσημο για το εργατικό κίνημα, καθώς τότε δόθηκαν σκληροί πανεργατικοί αγώνες, πανελλαδικές απεργίες, αλλά και μεγάλες μάχες σε επιχειρησιακό και κλαδικό επίπεδο ενάντια στην επέλαση του Μνημονίου και του πρώτου σαρωτικού πολυνομοσχεδίου.

Με βάση λοιπόν την έκθεση για τις Εργασιακές σχέσεις στην Ευρώπη και την Ελλάδα (η οποία εκδόθηκε το 2012 από το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ), το 2011 έγιναν στην Ελλάδα 445 απεργίες, από τις οποίες 240 στον ιδιωτικό τομέα και 91 στον δημόσιο, ενώ 70 έγιναν σε ΔΕΚΟ και 224 σε επιχειρησιακό επίπεδο. Σημειώνονται επίσης αρκετές απεργίες σε τριτοβάθμιο πανελλαδικό επίπεδο με αιτήματα εργασιακά αλλά και ευρύτερα, ενάντια στα Μνημόνια, την τρόικα κ.ά. Οι απεργίες που προκήρυξαν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και κάλυψαν το σύνολο των μισθωτών και δημοσίων υπαλλήλων σε όλη τη χώρα (γενικές απεργίες πανελλαδικής έκτασης) ανήλθαν εντός του 2011 σε 9, εκ των οποίων επτά ήταν 24ωρες και δύο 48ωρες.

Τα αιτήματα που κυριάρχησαν στην πλειοψηφία των απεργιακών αγώνων του 2011 ήταν κυρίως «αμυντικά», με την έννοια ότι οι απεργοί διεκδικούσαν τη μη εφαρμογή αντεργατικών μέτρων, την ανάκληση απολύσεων ή την επαναπρόσληψη απολυμένων, την καταβολή δεδουλευμένων κ.ά. Στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, οι αγώνες αυτοί δεν απέφεραν θετικό αποτέλεσμα για τους αγωνιζόμενους κι αυτό είναι ένα κομβικό ζήτημα –που τα συνδικάτα αποφεύγουν να συζητούν και να αποτιμούν, έχοντας εμπεδώσει τη λογική του «τυπικού αγώνα», της απεργίας– τουφεκιά για την τιμή των όπλων και όχι για τη νίκη και τη δικαίωση των αιτημάτων των αγωνιζόμενων.

Πιο συγκεκριμένα, το αίτημα για μη απολύσεις ή για επαναπρόσληψη εργαζομένων προβλήθηκε κυρίως στο πλαίσιο απεργιών που πραγματοποιήθηκαν από εργαζομένους επιχειρήσεων του ιδιωτικού τομέα και κυρίως σε επιχειρήσεις στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, σε βιομηχανίες –ιδίως μετάλλου–, στις τηλεπικοινωνίες, σε καζίνο, σε εταιρείες κατασκευαστικές δημοσίων έργων κ.ά. Απεργίες έγιναν με το συγκεκριμένο αίτημα σε ομοιοεπαγγελματικό επίπεδο (ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί, γιατροί του ΙΚΑ), ενώ το αίτημα για μη απόλυση ή επαναπρόσληψη εργαζομένων τέθηκε και σε μια σειρά απεργιών εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου σε φορείς του δημόσιου τομέα (κυρίως ΟΤΑ, υπουργεία), μαζί με το αίτημα για ανανέωση των συμβάσεων – μη απόλυση ή μονιμοποίησή τους.

Η διεκδίκηση των δεδουλευμένων αποδοχών αποτέλεσε τη δεύτερη συνηθέστερη αιτία απεργιακών κινητοποιήσεων. Οι απεργίες με αίτημα την καταβολή δεδουλευμένων πραγματοποιήθηκαν σε επιχειρησιακό επίπεδο και, κατά βάση, στον ιδιωτικό τομέα, ιδίως

στα ΜΜΕ, σε βιομηχανίες και εργοστάσια, όπως μεταλλοβιομηχανίες, σωληνουργίες, εργοστάσια και βιομηχανίες παρασκευής και επεξεργασίας χημικών και φαρμακευτικών προϊόντων, αρτοβιομηχανίες, γαλακτοβιομηχανίες, κλωστήρια, καθώς επίσης σε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, κατασκευαστικές εταιρείες τεχνικών και δημοσίων έργων, καθώς και σε εμπορικά καταστήματα (σούπερ μάρκετ). Όσον αφορά τον δημόσιο τομέα, το αίτημα για την καταβολή δεδουλευμένων προβλήθηκε κυρίως από εργαζομένους με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου σε νοσοκομεία και από συμβασιούχους εργαζομένους σε δημοτικές επιχειρήσεις.

Το αίτημα για μη αναδιάρθρωση κ.λπ. διατυπώθηκε κυρίως από εργαζόμενους στο Δημόσιο και σε ΔΕΚΟ, αντίδραση στην πώληση μετοχών των δημόσιων επιχειρήσεων στις οποίες εργάζονται σε ιδιώτες (απεργίες των εργαζομένων στα μέσα μαζικής μεταφοράς και ιδίως στις αστικές συγκοινωνίες, στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, στην πολιτική αεροπορία, στην υγεία και στη δημόσια τηλεόραση, απεργία των εργαζομένων στην Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, στον ΟΤΕ, στον ΟΠΑΠ και στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο). Σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα παραπλήσιο αίτημα ήταν κυρίως να μη μετεγκατασταθεί η βιομηχανία, να μην κλείσει ή να επαναλειτουργήσει το εργοστάσιο.
Σε πολλές περιπτώσεις απεργιών διατυπώθηκε το αίτημα για μη πραγματοποίηση μειώσεων μισθών (κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, ιδίως στα ΜΜΕ, σε ιδιωτικές κλινικές, βιομηχανίες κ.α.) ή ενάντια μειώσεις μισθών που πέρασαν από τη Βουλή και τις μνημονιακές κυβερνήσεις (κυρίως στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα).

Επίσης, οι απεργιακές κινητοποιήσεις μπορούν να ταξινομηθούν:

Με βάση τον τομέα: Από το σύνολο των απεργιών που καταγράφονται στην έρευνα, περίπου το 60% είναι στον ιδιωτικό τομέα, το 23% στον δημόσιο και το 17% στις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας (ΔΕΚΟ).

Με βάση το επίπεδο: Περίπου το 68% των απεργιών που καταγράφονται γίνεται σε επιχειρησιακό επίπεδο, το 19% σε κλαδικό, το 10% σε επίπεδο ομοιοεπαγγελματικό και το 3% σε επίπεδο πανελλαδικό.

Με βάση τη διάρκεια: Το 45% των απεργιών που καταγράφονται είναι 24ωρες, το 36% είναι στάσεις εργασίας και το 19% είναι 48ωρες.

Επιπρόσθετα, εντός του 2011, πραγματοποιήθηκαν και εννέα απεργίες διαρκείας, των οποίων η χρονική διάρκεια δεν ξεπέρασε το δεκαήμερο, εκτός από αυτές στην Ελληνική

Χαλυβουργία και στον τηλεοπτικό σταθμό Άλτερ, οι οποίοι παρά την πρωτοφανή εργατική αλληλεγγύη που ενέπνευσαν, τον αμεσοδημοκρατικό γενικά χαρακτήρα του αγώνα, μέσα από γενικές συνελεύσεις κ.ά. δεν κατάφεραν να ανατρέψουν τον κυρίαρχο συσχετισμό δύναμης τόσο μέσα στο εργατικό κίνημα όσο και στην κοινωνία και οδηγήθηκαν σε ήττα.

Τα χρόνια που μεσολάβησαν από τότε οδήγησαν το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα σε σαφή υποχώρηση. Πολύ λιγότεροι αγώνες, πολύ μικρότερη συμμετοχή, σε αντίθεση με τους αγώνες των δύο πρώτων χρόνων του Μνημονίου, που ήταν μαζικοί και μαχητικοί στους χώρους δουλειάς και στους δρόμους. Αυτή η υποχώρηση αντανακλάται όχι μόνο στο γεγονός ότι έχουν περάσει σοβαρά αντεργατικά μέτρα αλλά και στην εργατική συνείδηση, όπου μεγάλο μέρος εργαζομένων έχει αποδεχτεί σαν «φυσικό επακόλουθο» την απληρωσιά ή την ανεργία, διεκδικώντας συχνά όχι να μην γίνουν περικοπές αλλά ποιο θα είναι το εύρος τους…

Αυτή η σύντομη αναδρομή σε μια χρονιά ορόσημο υπογραμμίζει το γεγονός ότι δεν αρκούν μόνο οι απεργίες ως μορφή αγώνα. Απαιτείται περιεχόμενο ρήξης και ανατροπής που να εμπνέει τους εργαζόμενους ότι μπορούν να νικήσουν, έλεγχος του αγώνα από την εργατική βάση, κέντρο αγωνιστικού συντονισμού και οργάνωσης της αλληλεγγύης και συγκρότηση της πρωτοπόρας αγωνιστικής ανατρεπτικής πτέρυγας του κινήματος, που να μπορεί να λειτουργήσει ως καταλύτης ευρύτερων αλλαγών στην εργατική συνείδηση και αποτελεσματικής αναμέτρησης με τα πολιτικά και ιδεολογικά όπλα του αντιπάλου.

Ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, για να αποτρέψουν την εφαρμογή των αντιλαϊκών μέτρων που είναι σε εξέλιξη και κάθε νέο αντιδραστικό νομοσχέδιο, είναι αναγκαίο να αναπτύξουν σε ανώτερο επίπεδο τους αγώνες τους, να αποσταθεροποιήσουν ακόμα περισσότερο και να ανατρέψουν την κυβέρνηση και την πολιτική του μαύρου μετώπου ΕΕ-ΔΝΤ.

Αυτή η γενική κατεύθυνση χρειάζεται να σχεδιαστεί σε κάθε μέτωπο, κλάδο, ζήτημα, αλλά και συνολικά. Το καθήκον της οργάνωσης της αντεπίθεσης δεν μπορεί να αφεθεί στα χέρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, η οποία δεν θέλει ούτε μπορεί να παλέψει αποφασιστικά. Δεν μπορεί να αφεθεί όμως ούτε στα χέρια της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργούν με συνέπεια μια στάση κοινοβουλευτικής αναμονής και «πολιτικών» κινήσεων στο επίσημο σκηνικό, όπως π.χ. με τους 120 για την αποτροπή του ξεπουλήματος της ΔΕΗ. Ο ΣΥΡΙΖΑ αντιλαμβάνεται το κίνημα και τους αγώνες στην καλύτερη

περίπτωση σαν «κίνηση διαμαρτυρίας» και πίεσης για κοινοβουλευτική-κυβερνητική λύση. Αλλά και το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ αρκείται σε κινήσεις στα όρια του ελέγχου από τις δικές του δυνάμεις, έχοντας τη λογική ότι κάθε αγώνας ρίχνει «νερό στο μύλο του ΣΥΡΙΖΑ», σκεπτόμενο και αυτό κοινοβουλευτικά εντέλει.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, η ταξική πτέρυγα και ειδικότερα οι δυνάμεις του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, και το μαχόμενο ταξικό εργατικό κίνημα χρειάζεται να συνδυάσουν δύο δύσκολα καθήκοντα το επόμενο διάστημα, όπως σημειώνει και στην τελευταία απόφασή της η Πολιτική Επιτροπή του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση:

Πρώτον, να προωθήσουν σοβαρά βήματα για την ταξική ανασυγκρότηση, την ανασύνταξη και τον επανεξοπλισμό του κινήματος, των εργατικών συλλογικοτήτων, των σωματείων, των συντονισμών και όλων των μορφών πάλης και συσπείρωσης των εργαζομένων· να προωθήσουν πιο μεσοπρόθεσμα καθήκοντα –που αντικειμενικά έμειναν πίσω– στην κατεύθυνση δημιουργίας οργάνων αγώνα και συσπείρωσης, στη λογική του νέου εργατικού κινήματος και των αποφάσεων του συνεδρίου μας.

Δεύτερον, να πρωτοστατήσουν στην ανάπτυξη αγώνων, ιδιαίτερα σε μέτωπα και χώρους-κλάδους που αποτελούν κρίκους και δέχονται επίθεση (αξιολόγηση, απολύσεις δημόσιο, ιδιωτικοποιήσεις, συμβάσεις και ομαδικές απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα, κ.λπ.).

Χωρίς τη δουλειά υποδομής για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, η κατάσταση στους αγώνες δεν θα μπορεί να πηγαίνει μακριά. Η ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και τα βήματα για το νέο εργατικό κίνημα είναι προϋπόθεση για να πάνε αλλιώς τα πράγματα.

Ισχυρά συνδικάτα ανά κλάδο

Σήμερα χρειάζεται μια ριζική στροφή στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Όλη η εμπειρία των πρόσφατων αγώνων, σε πολλούς κλάδους και εργασιακούς χώρους, ιδιαίτερα της τελευταίας τετραετίας, αλλά και οι διεθνείς εξελίξεις δείχνουν ότι χωρίς ριζική τομή και ανασυγκρότηση στο εργατικό κίνημα θα γίνονται μεν κάποιοι σποραδικοί αγώνες, ωστόσο αυτοί δεν θα μπορούν να ανατρέπουν σοβαρές πλευρές της επίθεσης και της αστικής πολιτικής, οδηγώντας σε απογοητεύσεις, υποχώρηση της πάλης, και παραπέρα χειροτέρευση των ταξικών συσχετισμών. Η ταξική ανασυγκρότηση του συνδικαλισμού, η εμφάνιση ενός νέου εργατικού κινήματος είναι σήμερα όρος και προϋπόθεση για ρήγματα στην επίθεση και την καπιταλιστική ανασυγκρότηση, προϋπόθεση για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Πρέπει άμεσα να υπάρξουν βήματα προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Η νέα οργάνωση της εργατικής τάξης και ειδικά της σύγχρονης, κατακερματισμένης εργαζόμενης πλειοψηφίας είναι ζητούμενο και δεν θα γίνει παρά με συγκρότηση συνδικάτων όπου δεν υπάρχουν, με σχέδια και δράσεις αναγέννησης και ριζικής στροφής σε όσα υπάρχουν. Ταυτόχρονα πρέπει να υπάρξουν άμεσα μετρήσιμα βήματα στις εξής κατευθύνσεις:

Υπέρβαση διαχωρισμού ανάμεσα σε Δημόσιο, ιδιωτικοποιημένο Δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, για τη δημιουργία κοινών συνδικάτων τόσο από τη σκοπιά των κοινών εργατικών και εργασιακών συμφερόντων όσο και από τη σκοπιά των δημόσιων αγαθών και του κοινωνικού και λαϊκού συμφέροντος.

Δημιουργία ενός ισχυρού συνδικάτου ανά κλάδο, πραγματικά κλαδικού, όχι ομοιοεπαγγελματικού, που θα συνενώνει όλες τις ειδικότητες και θα λειτουργεί με επιχειρησιακά και τοπικά παραρτήματα και αντίστοιχες συνελεύσεις. Επανακατάκτηση της έννοιας της συλλογικότητας και του συλλογικού συμφέροντος και αγώνα σε ένα πλήρως κατακερματισμένο εργασιακό τοπίο ακόμα και μέσα στον ίδιο εργασιακό χώρο.

Συνδικαλιστική ένταξη, συγκρότηση και έκφραση των νεότερων εργαζομένων της νέας εργατικής βάρδιας που έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά.
Μαζικοποίηση των συνδικάτων και απεύθυνσή τους σε όλο τον κόσμο της εργασίας. Αποτελεί κρίσιμο ζήτημα το γεγονός ότι δεν αναγνωρίζεται το δικαίωμα να εντάσσονται ή και να παραμένουν στα σωματεία οι άνεργοι και οι επισφαλώς εργαζόμενοι. Χρειάζεται μάχη για να συσπειρώνονται και να μένουν στα σωματεία, ανυπακοή σε νόμους και δομές που τους αποκλείουν.

Πάλη κατά της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης, με καταδίκες συνδικαλιστών, και σωματείων, αλλά και κάθε αντίστασης στην πολιτική τους, τον κρατικό έλεγχο των διαδικασιών των συνδικάτων. Συνεργασία των σωματείων με τις υπόλοιπες δομές του κινήματος, όπως εργατικές λέσχες, κινήματα ενάντια στα χαράτσια, λαϊκές συνελεύσεις, εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης κ.ά.)

Ένταξη των μεταναστών στα σωματεία και στον εργατικό αγώνα, στήριξή τους με όρους υλικούς και κινηματικούς, νομιμοποίησή τους και ίσα κοινωνικά, πολιτικά και εργασιακά δικαιώματα. Επικοινωνία, συντονισμός, κοινή δράση, αλληλεγγύη και διεθνισμός με τους εργαζόμενους στην περιοχή μας αλλά και στην Ευρώπη, ξεκινώντας από τους εργαζόμενους των πολυεθνικών εταιρειών, όπως έδειξε και η πολύτιμη εμπειρία, για παράδειγμα, από κάποιες προσπάθειες στην Κόκα Κόλα, ανάμεσα στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες, όπου η

εταιρεία σχεδιάζει μαζικές απολύσεις και λουκέτα εργοστασίων.

Η λογική του νέου εργατικού κινήματος χρειάζεται να διαπερνά ενιαία όλα τα επίπεδα της δράσης και κρίνεται μέσα στους εργαζόμενους και τους αγώνες τους.

Πηγή:prin.gr